

РЕШЕНИЕ

№ 26932

гр. София, 09.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **188** по описа за **2025** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния
кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал.
1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75а, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. И. А., с ЕГН [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез
адв. Д., срещу Решение № 12 482 от 02.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за
бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република Б., с което на чужденеца е отнет статута
на бежанец.

С жалбата се иска отмяната на решението по изложени подробни съображения за
незаконосъобразността му на основанията по чл.146, т.3 и т.4 АПК, в ход по същество и в
писмена защита от адв. Д.. Жалбата пред съда се поддържа и от оспорващия лично, чрез адв. Д. и
адв. С.. В обобщение в жалбата и в писмената защита се излагат доводи за незаконосъобразност
за следното: допуснато нарушение на материалния закон (чл.12, ал.1, т.2 и т. 6 ЗУБ), тъй като не
са доказани основанията в никоя от двете хипотези, в това число, че чл.12, ал.1, т. 2 ДЗУБ следва
да се тълкува в съответствие с чл.12, пар.2, б. „б“ от Директива 2011/95 - касае предположение за
извършено тежко престъпление от неполитически характер в периода преди предоставяне на
международна закрила, а в случая са взети предвид такива предполагаеми действия, след като
българската държава е предоставила международна закрила. Счита за недопустимо ответникът,
административен орган, да квалифицира деяния по НК, изтъква различието в законодателствата
на Румъния и Б. (съответно деликт и престъпление) нямало искане от румънското правителство
оспорващият да бъде предаден за действия по разследване, представени са справки от български
компетентни органи, че срещу него няма образувано наказателно производство. Счита за

недоказано, че оспорващият представлява заплаха за националната сигурност по смисъла на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ, посоченото контрастирало с представени доказателства за множество добродетели на оспорващия, също се твърди, че бил пълноценна част от българското общество. Не ставало ясно, как наложената на оспорващия мярка „забрана за влизане“ и „в Румъния“ обуславяла наличието на опасност за националната сигурност. На Република Б.. Пзовава се на решенията на СЕС по дело С-101/09, С-159/21 и С-554/13, на които противоречало приетото в решението на ответника, не разграничавал опасност за обществото и опасност за националната сигурност. Също изтъква допуснати нарушения на процедурата, в рамките на която е издадено оспореното решение – конкретно чл.18а, ал.1, т. 8 АПК, в нарушение на чл.78, ал.4 във връзка с чл.63а ЗУБ бил лишен от възможността да участва в интервю, на което да му се предостави възможност да дава обяснения, недоказано счита и изискването по чл.35 АПК, не са обсъдени и преценени особеностите на конкретния случай, включващи личното положение на оспорващия, бил е редовен студент в последен курс на обучение Фармация към Медицински университет С.. Понастоящем завършил специалността и му предстоял задължителен следдипломен стаж, работил като преводач от арабски и кюрдски на български и като адвокатски сътрудник с личен номер в Софийска адвокатска колегия. Образованието и работата му налагали неговото постоянно пребиваване в Република Б.. Ответникът не изпълнил процесуалното си задължение да представи справка за ситуацията в С. възможно най-близо до датата на съдебното заседание. Изтъква данни от 2025г., насилието продължавало и през м. март 2025г. По тези съображения счита решението за незаконосъобразно и иска от съда да отмени същото.

В съдебно заседание оспорващият изтъкна, че „цялата му рода била тук и искал да се развива и да има семейство, не бил „каналджия“, много голяма част от семейството му разчитал на него за бъдеща издръжка на по-малките му братя. Бащата му не работел, бил вече пенсионер на 65 години, цялата тежест за семейството била почти върху него. Също посочи, че неговото детство минало в Б., тук бил от детската градина и в първи клас, после с баща му отишли в С., защото дядо му бил стар, не можел да работи и баща му трябвало да му помага. В края на 2013г. се върнали в Б., през 2015 или 2014г.п ходил да разгледа Г., но пак се върнал, защото вече тук имал приятели. В С. положението било много стресиращо, дори днес 0- 10.03.2025г., външното министерство на И. съобщило, че има опасност.

Адв. С. в ход по същество изтъкна незаконосъобразност на решението, по делото имало доказателства, че оспорващият не е извършил тежко престъпление, дори нямало предположение да е извършил такова, дори от докладната записка на ДМОС не можело да се направи такъв извод, в същата се сочело, че той дори не е преминал границата от Б. за Румъния, а са го превели органите на гранична полиция. Установило се всъщност, че имало двама души, които са представили документи за самоличност, нямало никакви данни кои са те, оспорващият не бил предаден на български съд, не представлявал заплаха за сигурността на страната. Писмото от ДАНС не било приложено по преписката, което е в тежест на ответника. Би трябвало да е приложено още когато се е водило административното производство за отнемане на статута. С оглед призоваването на оспорващия, административното производство било водено в нарушение на процесуалните правила – подробните аргументи в жалбата за допуснато нарушение на чл.35 и чл.36 АПК. В решението административният орган не е взел предвид актуалната ситуация в С.. Счита за представени доказателства за опасност за живота на оспорващия, ако бъде върнат в страната му на произход. Адв. С. счита, че наложената забрана от румънските власти за влизане в Шенген не следвало да се взема предвид, казусът следвало да се разглежда въз основа на „нашите закони“, нямало производство в Румъния, отнета му била възможността за правна защита в нарушение на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Ответникът – председателят на ДАБ чрез юрк. Г., оспори жалбата изцяло като неоснователна, претендира законосъобразност на решението на по изложените в него мотиви. Отбелязва, че на стр. 1 от решението много подробно било описано, че чуждият гражданин е търсен на адреса за провеждане на интервю и не е установен, след това е публикувано съобщение на страницата на ДАБ, съвсем логично органът се е съобразил с наложената мярка от граничната полиция на Румъния. Претендира спазване на материалния закон и административно-производствените правила. Искане от съда да отхвърли жалбата като необоснована и недоказана. Що се касае за обстановката в С. заяви, че не можело да се очаква от държава, която воюва от 14 години за два месеца да се въведе ред и законност в страната, очаквани били сблъсъците и те били в определен район на С., не са повсеместно на цялата територия. Отбелязва, че Сирийската арабска република имала подкрепата на много международни организации – ООН, В., У., С., което следвало да се отчете като положителна тенденция.

Прокурорът иска от съда да потвърди решението на председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представените от оспорващия за неговото лично положение в страната – образование и трудова заетост, за адрес.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните ведно с доказателствата по делото, взе предвид приложимите към казуса разпоредби и извърши дължимата преценка на оспорения акт по реда на 168 АПК в това число и по чл.46, пар.3 от директива 2013/32, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е депозирана на дата 27.12.2024г., а решението на директора е връчено на дата 18.12.2024г., на чуждия гражданин чрез преводач, в присъствието и на адвоката. Жалбата до съда е подадена в срок и от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна:

Не е спорно между страните, че на М. И. А., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в С., и гражданин на С., оспорващ по делото, с Решение № 3065/17.04.2014г. на председателя на ДАБ е предоставен статут на бежанец.

Така предоставения с решението статут е отнет с оспореното по делото Решение № 12 482/02.12.2024г., издадено също от председателя на ДАБ, на правно основание чл. 17, ал.3 във връзка с чл.12, ал.1, т.2 и т.6 от ЗУБ, а от фактическа страна основанията за отнемане на статут са следните:

1. Постъпила информация от ДАНС за чужденеца, че същият е извършвал нерегламентирани действия по чл.231 във връзка с чл.280 от Наказателния кодекс, влязла в сила присъда по нощ 87/2024 на Районен съд Свиленград за извършени престъпления по чл.316 във връзка с чл.308 ал.2 вр. с ал.1 НК и постъпило писмо от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество на МВР според което М. И. А. има наложен отказ за влизане по чл.24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на ЕС и на Съвета, мярката е взета на 11.12.2023г. и с валидност до 2028 г., наложена от Гранична полиция на Румъния заради улесняване /подпомагане на опит за незаконно

преминаване на границата.

2. Въз основа на тази информация органът е приел, че се установява наличие на основания за отнемане на предоставената на чужденеца през 2014г. международна закрила и чужденецът попада в хипотезите по чл.17, ал.3 във връзка с чл.12, ал.1 ЗУБ. Органът е формирал извод, че събраните в хода на производството факти и обстоятелства доказвали, че извършеното от чужденеца престъпление е тежко по смисъла на НК, а при анализ на обстоятелствата, е достигнал до извод, че инкриминираното деяние на чужденеца представлявало висока степен на обществена опасност и че в бъдеще можело да доведе до рецидив, прието е за доказано и твърдението, че представлява опасност за националната сигурност.

3. На трето място органът е изложил подробни съображения за обстановката в С. за да обоснове констатацията си, че в случая не са налице основания за прилагането на принципа „забрана за връщане“ с данни за обстановката в С.. Позовал се на данни от две справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ, в това число и за населеното място, в което е живял - провинция Х., като основания да не приложи принципа, предвиден в ЗУБ по чл.4, ал.3 и в чл. 33, ал.2 от Женевската конвенция за убежището и бежанците.

4. От правна страна органът е посочил в мотивите на решението – стр. последна, че по отношение на сирийският гражданин са налице основания за приложение на разпоредбата на чл.4, ал.4 ЗУБ и чл.21, параграфи 21, параграфи 2 и 3 от Квалификационната директива, респективно чл.33, ал.2 от Женевската конвенция, а именно, като чужденец, получил закрила, който представлява заплахата за националната сигурност на държавата, в която се намира, той не можел да се ползва от правото за забрана за връщане.

5. В заключение, органът е приел, че са налице предпоставките за отнемане на предоставения на сирийския гражданин статут на бежанец по чл. 17, във връзка с чл.12, ал.1, т.2 и т. 6 ЗУБ.

Не е спорно също между страните, че цитираната в заповедта присъда по н.о.х.д. 87/2024г. на Районен съд Свиленград, видно от Протокол №40/ 09.02.2024г. на л. 31 от делото, представен от оспорващия и приет като доказателство, представлява споразумение за деяние, извършено на дата 01.12.2023г., представляващо престъпление по чл.316, вр. чл. 308, ал.2 , вр. ал.1 от НК, за което е наложено предвиденото в НК наказание „пробация“, т.е. осъждането на оспорващия не е за тежко престъпление по смисъла на НК на първо място, и второ, касае изпълнително деяние, извършено през 2023г., т.е. след чужденецът е бил признат за бежанец и предоставен статут на бежанец с Решение № 3065/17.04.2014г.

Видно от писмо от ДМОС – МВР на л. 99 от делото, от дата 18.07.2024г., по оспорващият е установен на дата 17.07.2024г. от служители на Аерогара С., в която връзка е стартирана процедура и отдел СИРЕНЕ изискал от румънските власти причините за сигнала в Ш. информационна система – обявен по чл.24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 – отказ за влизане с шенгенски идентификационен номер RO I. 0000 01. В отговор е получена информация, че оспорващият е установен заедно с двама сирийски граждани на 10.12.2023г. от румънски гранични власти близо до раницата с Б. – във V. V., уведомени са българските власти и съвместно са спрели за проверка автомобил, в който са установени двама сирийски граждани с български документи за бежанци, както и двама сирийски граждани без никакви документи за самоличност. По време на проверката е установено, че оспорващият М. И. А. се е опитал да подпомогне опита за незаконно преминаване на границата. Посочена е също, че румънската гранична полиция не може да предостави данни за криминална регистрация на лицето.

В оспореното решение административният орган се е позовал на информацията от ДАНС, обсъдено

в представената докладна записка от директор на Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ при ДАБ – на л. 101 от делото. Споменато е, че според писмо от 13.05.2024г. на ДАНС, чужденецът е извършил нерегламентирани действия по чл.231 във вр. чл.280 и чл.281 НК. Същевременно, без оспорване по делото е прието и удостоверение от Софийска градска прокуратура, издадено на 05.12.2024г. – л. 41 от делото, според което срещу оспорвания няма повдигнати обвинения по неприключили наказателни производства.

Видно от писмо от ДМОС – МВР на л. 99 от делото, от дата 18.07.2024г., по оспорваният е установен на дата 17.07.2024г. от служители на Аерогара С., в която връзка е стартирана процедура и отдел СИРЕНЕ изискал от румънските власти причините за сигнала в Ш. информационна система – обявен по чл.24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 – отказ за влизане с шенгенски идентификационен номер RO I. 0000 01. В отговор е получена информация, че оспорваният е установен заедно с двама сирийски граждани на 10.12.2023г. от румънски гранични власти близо до раницата с Б. – във V. V., уведомени са българските власти и съвместно са спрели за проверка автомобил, в който са установени двама сирийски граждани с български документи за бежанци, както и двама сирийски граждани без никакви документи за самоличност. По време на проверката е установено, че оспорваният М. И. А. се е опитал да подпомогне опита за незаконно преминаване на границата. Посочено е също, че румънската гранична полиция не може да предостави данни за криминална регистрация на лицето.

Съгласно чл. 93, т. 7 от Наказателния кодекс, "тежко престъпление" е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. Такива са престъпленията, предвидени в разпоредбите на чл. 280 и чл.280 НК, чиито текстове са цитирани в мотивите на оспореното решение.

Правни изводи на съда:

На първо място, както и не се оспорва, процесното решение е издадено от компетентен орган, предвид правомощието на председателя на Държавната агенция за бежанците да предоставя, отнема и прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут, съгласно чл. 48, ал.1, т.1 ЗУБ за отнемане на статут на бежанец, международна е издадено

По спазване на процедурните правила:

В контекста на всичко изложено по фактите, данните по делото обосновават извод, че правилно органът е образувал производство по чл. 78, ал.1 ЗУБ по отношение на оспорвания - производството за отнемане или прекратяване на предоставена международна закрила се образува при наличие на „нови данни, които дават основание за преразглеждане на предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут.“ Така съгласно приетото от Съда на ЕС по т. 66 от Решение на Съда на ЕС (голям състав) от 18 юни 2024 г. по дело А., С-352/22,:

„66. В допълнение, както бе припомнено в точка 42 от настоящото решение, държавата членка, която е признала статут на бежанец на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, може в съответствие с член 14 от Директива 2011/95 във връзка с членове 44 и 45 от Директива 2013/32 да отнеме този статут на бежанец по-специално когато се окаже, че лицето е престанало да бъде бежанец по силата на член 11 от Директива 2011/95 или че е изключено или е трябвало да бъде изключено от кръга на бежанците по силата на член 12 от същата директива. В това отношение член 45 от Директива 2013/32 установява процедурните правила относно отнемането на международна закрила, и по-специално гаранциите, от които трябва да се ползва съответното лице в рамките на тази процедура.“

Съгласно чл. 78, ал.2 ЗУБ, **чужденецът се уведомява с писмо с обратна разписка за образуваното производство, причините за това и датата и**

мястото за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу отнемането или прекратяването на международната закрила. Що се касае до оспорването в жалбата, че е допуснато съществено нарушение на предвидената процедура по чл. 78 ЗУБ, тъй като не е проведено интервю, то възраженията са основателни по следните съображения:

1. Съгласно представено удостоверение за постоянен и настоящ адрес на оспорващия – л. 42 от делото, приет като доказателство, се касае за настоящ адрес в [населено място], [улица], кв. Д., от дата 24.06.2024г. Административният орган е изискал изрично справка за постоянен и настоящ адрес от Главна дирекция Гражданска регистрация и административно обслужване при МРРБ, и такава е предоставена в хода на административното производство, л. 97 от делото. В справката се съдържат данни за настоящ адрес - [населено място], [улица], кв. Д., но данните за постоянен адрес са в [населено място], бул. Княз Александър Дондуков –К. № 84, ет.1, ап.1, на който адрес има данни органът да е оформил съобщения за връчване. Във връзка с изложеното, то формално е спазено предвиденото по чл.78, ал.2 ЗУБ за уведомяване на оспорващия за образуваното производство.

2. Както се цитира по-горе т. 66 от решението на съда на ЕС по дело С-352/22, в член 45 от Директива 2013/32/ЕС, се съдържат процедурни правила за производството по отнемане на международна закрила, които съставляват и процедурни гаранции за защита на правата на чужденеца, една от които е провеждането на интервю. Така предвиденото по чл.78, ал.2 и ал.3 ЗУБ съответства на процедурните гаранции по чл. 45, пар. 1, букви а) и б) от Директива 2013/32/ЕС, а именно:

„1. Държавите-членки гарантират, че когато компетентният орган предвижда отнемането на международна закрила, предоставена на гражданин на трета страна или лице без гражданство в съответствие с член 14 или член 19 от Директива 2011/95/ЕС, лицето се ползва от следните гаранции:

а) да бъде информирано писмено, че компетентният орган пристъпва към преразглеждане на това дали отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила, както и за причините за това преразглеждане;

и

б) има възможност да представи по време на лично интервю, което се провежда в

съответствие с член 12, параграф 1, буква б) и членове 14—17 или писмено причините, поради които няма основание да му се отнема международната закрила.“.

Следователно, препращането към правилата за провеждането на личното интервю, и конкретно към чл.14 в същата директива, обхваща по правилата, касаещи провеждането на интервюто, общото препращане поради това не включва правила, които предвиждат вземане на решение без да е проведено интервю по чл.14, параграфи 3 и 4., което е изрично указано в съобщенията на държавната агенция за образуваното производство срещу оспорващия.

Необосновано се изтъква в жалбата, че е допуснато нарушение на процесуалните правила в хода на производството по чл.78, от ЗУБ, следователно относно вземането на решението без да е проведено лично интервю. Позоваването на чл.18а, ал.1, т.8 АПК като приложимо правило за връчване, с довод, че предвиденото по чл.78 ЗУБ връчване не съответства на Европейските стандарти, е необосновано. В чл.45 от Директива 2013/32 няма предвидени стандарти за връчване в процедурата по вземане на решение за отнемане на правото на международна закрила. Касае се за специална разпоредба за връчване по чл.78, ал.2 ЗУБ и единствена възможност - чрез препоръчано писмо с обратна разписка. Освен това чужденецът е търсен, както се изложи, на всички известни адреси - както постоянен, така и настоящ, както предвижда чл.18а, ал.8 АПК, поради което не е нарушена.

Както е посочено също в т. 66 от Решение на Съда на ЕС (голям състав) от 18 юни 2024 г. по дело А., С-352/22, при преценката дали да отнеме предоставената закрила, органът не е длъжен да съобразява данни за личното положение на чужденеца и принципа за забрана за връщане. Спазването на този принцип при наличието на основания за отнемане на международната закрила е гарантирано в чл.5 от директива 2008/115 при вземане и изпълнение на решение за връщане. Предвид на това не е допуснато нарушение на чл.35 АПК като ответникът не е съобразил, че оспорващият бил студент, необходимо било да проведе стаж и бил вписан като адвокатски сътрудник на адвокат Д., изтъкнатите обстоятелства за времето, през което е пребивавал на различни основания в страната. В тази връзка следва да се посочи, че в чл.8, пар.2 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи, съображения за защита на обществения ред и сигурност, съставляват предвидени основания за дерогация на правото на личен живот.

Процесуалните правила не са нарушени, тъй като ответникът е изискал данни, взел е предвид и издал решението си след проведена процедура по консултации с Румъния от българската страна във връзка с въведения отказ за влизане в Ш.

информационна система за оспорващия, конкретно както изисква чл.29 Регламент (ЕС) 2018/1861.

Изложеното обуславя извод, че не са допуснати нарушения на процесуални правила при издаването на оспореното решение.

По материалната законосъобразност на оспореното решение съдът съобрази следното:

В. сигнал от румънските власти на основание чл.24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета с шенгенски идентификационен номер: R. на Румъния за оспорващия, правилно е взет предвид като основание за издаване на оспореното по делото решение по следните съображения:

Видно от данните в посоченото писмо, оспорващият е установен на 17.07.2024г. от служители на ГКПП Аерогара С., в която връзка е стартирана процедура по консултиране – процедурата е последваща въвеждането на сигнала по реда на чл.29 от Регламента.

Съгласно чл.24, пар.1 от същия регламент, въведеният сигнал е за отказ за влизане и пребиваване – кумулативно. На основание пар.4 от Регламента, лицето, по отношение на което е взето решението за отказ за влизане и пребиваване съгласно параграф 1, има право да обжалва това решение. Обжалването се извършва в съответствие с правото на Съюза и националното право, в които се предвижда възможността да се потърси ефективна съдебна защита. Няма съмнение, че обжалването следва да се извърши в казуса по делото по националното право на Румъния и пред румънските власти. Недопустими са доводите от страна на оспорващия чрез адвоката, че настоящият съд и в процесното производство следва да събира данни или да преразглежда въведеният сигнал от румънските власти. Единствено следва да бъде съобразено въвеждането на сигнала и доколкото няма данни за друго, съществуването на сигнала в ШИС както към момента на постановяване на оспореното решение, така и към момента на приключване на устните състезания по делото.

В чл.24, пар.1 от Регламента са предвидени две условия за въвеждането на сигнал за забрана за влизане и пребиваване. Видно от данните в обсъжданото писмо, от страна на румънските власти са посочени като причините за въвеждането на сигнала – оспорващият по време на проверка на 10.12.2023г. „е опитал да улесни/подпомогне опита за незаконно преминаване на границата“. Следователно, румънските власти не са посочили данни, свързани с изпълнение на процедури по Директива 2008/115 и второто от общо двете условия, предвидени по чл.24, пар.1 от Регламента за въвеждане на отказа за влизане и пребиваване, не е приложимо.

Данните, посочени от румънските власти са относими към условието по чл. 24,

пар.1, буква а) от Регламента, според което държавите членки въвеждат сигнал за отказ за влизане и пребиваване, когато е изпълнено едно от следните условия:

А) държавата членка е стигнала да заключението, въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност, като в резултат на това държавата членка е приела съдебен или административен акт в съответствие с националното си право за отказ за влизане и пребиваване, и е въвела национален сигнал за отказ за влизане и пребиваване, или (б)....)

В чл.24, пар.2 от Регламента, са предвидени случаите, обхванати от пар.1, буква а) на същата разпоредба. Така в чл.24, пар.2, буква в) от Регламента е предвидено, че сигнал се въвежда в случаите, когато:“в) гражданинът на трета държава е заобиколил или е направил опит да заобиколи националното право или правото на Съюза относно влизането и престоя на територията на държавите членки.“

Следователно, причините за въвеждането на сигнала от румънските власти и вземането на решението за отказ за влизане и пребиваване по отношение на оспорващия, са че: **присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност**, на основание прието административно решение от Румъния.

Съгласно чл.29, параграф 1, букви в) и г) от Регламента: в) въз основа на информацията, предоставена от въвеждащата държава членка, **издаващата държава членка преценява дали са налице основания за отнемане на разрешението за пребиваване или на визата за дългосрочно пребиваване**; и г) когато взема своето решение, издаващата държава членка взема предвид основанията за решението на въвеждащата държава членка и **отчита, в съответствие с националното право, евентуалните заплахи за обществения ред или обществената сигурност, които може да представлява присъствието на гражданина на трета държава на територията на държавите членки**;

Оспореното решение по делото е издадено именно в съответствие със задължението на българската държава по чл.29, пар.1, букви в) и г) от Регламента - да вземе предвид предоставената информация от румънските власти и въз основа на националното право да отчете евентуалните заплахи за обществения ред и обществената сигурност, които може да представлява присъствието на гражданина на трета държава територията на държавите членки.

В казуса по делото тъй като актът от който произтича правото на пребиваване на

оспорващия на територията на българската държава съставлява решението на председателя на Държавната агенция за бежанците, то този орган,, на основание правомощията му по чл.48, т.1 ЗУБ е компетентен да вземе решението за отнемане на правото съгласно разпоредбата на Регламента.

На първо място следва да се приеме, че правилно и в съответствие с принципите за взаимно доверие и взаимно признаване между държавите членки, в мотивите на решението ответникът е съобразил взетото решение за отказ от румънските власти по чл.24 от Регламента и предоставените данни за причините, поради които е взето решението от румънските власти.

Както следва от практиката на Съда на ЕС, правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея поредица от общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС. Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки относно признаването на тези ценности и следователно относно зачитането на правото на Съюза, което ги прилага. (така в решения от 25 юли 2018 г., *M. for J. and E. - Недостатъци на съдебната система*, C-216/18 P., т. 35 и от 25 юли 2018 г., *G. - Условия на лишаване от свобода в У.*, C-220/18 P., т. 48). Също според Съда на ЕС, принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който самият се опира на взаимното доверие между тях, имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници. По-конкретно, принципът на взаимно доверие изисква, що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, от всяка от тези държави да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (решения от 25 юли 2018 г., *M. for J. and E. - Недостатъци на съдебната система*, C-216/18 P., т. 36 и от 25 юли 2018 г., *G. - Условия на лишаване от свобода в У.*, C-220/18 P., т. 49).

В случая не са налице каквито и да са изключителни обстоятелства за дерогиране на взетото решение от румънската администрация по реда на чл.24 от Регламента от страна на българската държава, процедурата по чл.29 от Регламента не изисква българската държава да вземе решението си след приключване на съдебни процедури в Румъния или каквито и да е други условия. Предпоставка за вземане на решението от българската държава е проведената процедура по консултиране, видно от писмото на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР.

Понятията заплахата за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност, в цитираните текстове на Регламента, в контекста на данните в казуса по делото, че оспорващият не е осъден с влязла в сила присъда за тежко

престъпление, настоящият състав на съда съобрази приетото от Съда на ЕС във връзка със същите понятия, употребени в чл.6, пар.1, буква г и д) от Кодекса на Ш. граници: " г) да не са регистрирани в [Ш. информационна система (ШИС)]; д) не се смятат за лица, които могат да бъдат заплаха за обществения ред, националната сигурност, здравеопазването или международните отношения на някоя от държавите членки, по-специално да не са регистрирани в националните бази данни на държавите членки като лица, на които не се разрешава влизане на същите основания". В Решение на Съда (първи състав) от 12 декември 2019 г. по Дело С-380/18, съдът на ЕС отхвърля виждането, че понятието „заплаха за обществения ред“ по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от Кодекса на шенгенските граници е по-ограничено от това, от което зависи прилагането на член 6, параграф 1, буква г) от посочения кодекс, би довело до непоследователност в последния. (т.43 от решението). Посочва също, че що се отнася до целите на Кодекса на шенгенските граници, съгласно съображение 6 от същия кодекс граничният контрол трябва да спомага за предотвратяването на „всяка заплаха“ за обществения ред. Опазването на обществения ред само по себе си е една от целите, преследвани от посочения кодекс, и от друга страна, че законодателят на Съюза е възнамерявал да се бори срещу всички заплахи за обществения ред. Съдът на ЕС в същото решение по т. 48 и т.49 приема, че от една страна, наказуемото деяние, в чието извършване е заподозрян съответният гражданин на трета страна, предвид естеството му и предвиденото наказание трябва да бъде достатъчно тежко, за да обоснове незабавното прекратяване на престоя на този гражданин на територията на държавите членки, и от друга страна, при липса на присъда компетентните органи могат да се позоват на наличието на заплаха за обществения ред само при наличие на непротиворечиви, обективни и конкретни доказателства, позволяващи въпросният гражданин да бъде заподозрян в извършването на такова наказуемо деяние.

Предоставената информация от румънските компетентни органи за причините, на които основават решението за отказ за влизане и пребиваване в Шенген на оспорващия, по реда на чл.29 от Регламента, на основание принципите за взаимно доверие и признаване, както се изложи по-горе, следва да се считат за непротиворечиви, обективни и конкретни доказателства, позволяващи въпросният гражданин да бъде заподозрян в извършването на такова наказуемо деяние. Следва да се има предвид, че проверките са извършени съвместно от българските и румънските гранични власти, което съставлява още едно основание да се кредитират като достоверни предоставените данни, неопровергани по делото. Още повече, както се посочи, чуждият гражданин като е възможност да оспори решението по реда на чл.24, пар.4 от Регламента пред румънските власти, което не е сторил.

Следователно, възражението а адв. Д., че тъй като оспорващият не е осъден с влязла в сила присъда за тежко престъпление, като изключващо преценката на органа, че представлява заплаха за националната сигурност, следва да се отхвърли, на основание, че са съобразени непротиворечиви, обективни и конкретни доказателства за извършеното от него деяние.

В съответствие с практиката на Съда на ЕС, цитирана от адвоката на оспорващия, ответникът в мотивите на оспореното решение е изложил самостоятелни мотиви защо счита, че са налице сериозни основания да се предполага, че оспорващият представлява опасност за националната сигурност. Възражението на адв. Д., че в мотивите на решението си ответникът се е позовал на неотносими текстове, е неправилно. В мотивите на стр. 1 от решението ответникът е цитирал постъпила информация от ДАНС, т.е. преценката на ДАНС, но същият е изложил самостоятелни мотиви свързани само с данните за оспорващия, предоставени от румънските власти – за нерегламентирани действия, свързани с подпомагане/улесняване на незаконно подпомагане на границата, които са относими към правонарушения по чл.280 и чл.281 НК, чието съдържание изрично е цитирано на първа страница от оспореното решение. Това се потвърждава от изложеното на стр.2 от решението, втори абзац, в който е посочено, че сирийският гражданин напълно преднамерено е транспортирал граждани на трети страни в разрез с установеното от закона, извършеното засяга интересите на цялото общество, тъй като поставя под риск живота и здравето на гражданите му от нерегламентирано проникване на територията на Република Б., както и опит за проникване на територията на съседни държави от ЕС от неустановени лица от трети страни без представени на властите документи, пътувайки без посочена дестинация, мотиви и цели. Правилна е и преценката на органа, че поведението на чужденеца представлява висока степен на опасност и в бъдеще може да доведе до рецидив. Последното се потвърждава и от факта на осъждането на оспорващия за извършено от него престъпление свързано отново с нерегламентирано преминаване на границата – съзнателно е ползвал неистински официален чуждестранен документ - свидетелство за управление на МПС, на Обединени арабски емирства. Също така е видно, че в протоколът по делото пред Районен съд Свиленград, на стр. 3 от него е вписано, че оспорващият е осъждан. Посочените данни за оспорващия не оставят съмнение и за риск от рецидив.

С така изложените мотиви, които се потвърждават от данните по делото, следва да се приеме за верен и изводът на органа, че за оспорващия са налице сериозни и обосновани основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност.

Легалното понятие за национална сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС вр. чл. 2 от

Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност и към понятието за посегателства срещу националната сигурност по § 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС. Понятието за национална сигурност е свързано със защита на териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, гарантиране на демократичното функциониране на институциите и на основните права и свободи на гражданите. Конституционно установеният ред в страната включва и спазването на установения ред в различните области на обществения живот, в който аспект са и данните за оспорвания. Също данните са относими и към второто понятие, тъй като същото се определя като - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република Б.. Понятието за национална сигурност, без съмнение следователно включва спазването и на законите на страната, свързани с опазването на обществения ред и обществената сигурност, които са свързани с борбата с трафика на хора и престъпленията, свързани с нарушаването на режима относно влизането на територията на страната или на друга държава през българските граници, след като българският законодател е въздигнал такива деяния в престъпления.

По възражението в жалбата, че посочените в решението на ответника материално-правни основания за отнемане на статута на бежанец не са приложими, съдът съобрази следното:

Според правните основания по чл.17, ал.3 във връзка с чл.12, ал.1, т.2 и т.6 ЗУБ, посочени като основание за постановяване на решението на ответника, предоставен статут на бежанец се отнема на лице,

„ 2. за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република Б.;

(..)

6.за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност;“

В чл.17, ал.3 ЗУБ са предвидени основания за отнемане на предоставена международна закрила, а в чл.12 от ЗУБ – основания, които изключват предоставянето на статут на бежанец.

Съгласно чл. 14 от Директива 2011/95, озаглавен „Отнемане, прекратяване или отказ за подновяване на статут на бежанец“, и конкретно параграф 4, букви а) и б) от тази разпоредба:

„4. Държавите-членки могат да отнемат статут на бежанец, предоставен от правителствен, административен, съдебен или квазисъдебен орган, да го прекратят

или да откажат да го подновят, когато:

а) са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира;

б) като осъдено с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, лицето представлява заплаха за обществото в тази държава-членка.“

Тъй като оспорваният не е осъден за тежко престъпление с влязла в сила присъда, видно от данните по делото, то очевидно основанието за отнемане на статут по чл.14, параграф 4, буква б) от директива 2011/95 е неприложимо в конкретния случай.

Що се касае до основанието по чл.14, параграф 4, буква а) от Директива 2011/95 - заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира, то по приложението на разпоредбата на основание чл.267 от Договора за функционирането на ЕС, е дадено задължително тълкуване от Съда на ЕС, приложимо и към казуса по делото, а именно: съгласно постановеното с диспозитива на Решение на Съда (пети състав) от 27 февруари 2025 г. Дело С-454/23, К.А.М., :е разтълкувана, в смисъл че: държава членка може да отнеме статута на бежанец или да реши да не предостави такъв, когато разумните основания бежанецът да бъде разглеждан като заплаха за сигурността на тази държава членка, по смисъла на член 14, параграф 4, буква а) от тази директива, почиват на действия или поведение, отпреди той да влезе на територията на споменатата държава членка.

Тази разпоредба обаче не е приложима в конкретния случай, тъй като и даденото тълкуване от Съда на ЕС не взема предвид издадено решение за отказ за влизане и пребиваване по чл.24 от Регламент 2018/1861, по отношение на лице, на което е предоставена международна закрила. По силата на чл.29 от този Регламент, българската държава е задължена да се произнесе дали оставането на лицето представлява заплаха за сигурността, и ако компетентният орган приеме, че представлява такава заплаха, то е длъжен да отнеме правото на пребиваване. Не е предвидено изключение, или препращане към основания за отнемане на статут по Директива 2011/95. Както се изложи по горе за възприетото от Съда на ЕС в Решение на Съда (първи състав) от 12 декември 2019 г. по Дело С-380/18, съдът във връзка с чл.6, пар.1 от Кодекса за Ш. граници, че следва да се признае широко право на преценка на държавите членки по въпроса дали едно лице представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност на държавите членки при спазването на принципа за пропорционалност, т.е. преценка за личното поведение на лицето. Също по аргумент от приетото, ще бъде непоследователно и противоречиво прилагане на Кодекса за шенгенските граници в противоречие с целта за защита от всяка опасност, ако не се допуска отнемане на правото на пребиваване на основание заплаха за сигурността и реда по отношение на лице, с предоставена международна закрила и за което е въведен

сигнал в Ш. информационна система, на основание че представлява заплаха за обществения ред и обществената сигурност.

Следователно, приложените от ответника разпоредби по националното право за отнемане на международна закрила, свързани със заплахата за сигурността, т.е. на чл.17, ал. 3 във връзка с чл.12, т.2 и т.6 ЗУБ, предвид данните по делото за оспорвания, следва да се преценяват за съответствие с предвидените задължения на българската държава по чл.29 от Регламент 2018/1861 да прецени дали лице, за което е въведен сигнал по чл.24 от Регламента представлява заплахата за обществения ред и обществената сигурност или националната сигурност на основания, без да са обвързани с ограничения дали основанията са настъпили преди или след решението за предоставяне на международната закрила.

В контекста на всичко изложено, приложените основания по националното право за отнемането на статута на бежанец на оспорвания, съответстват на основания, предвидени по правото на ЕС за отнемане на право на пребиваване на лице, за което е въведено решение от друга държава членка за отказ за влизане и пребиваване, поради което не са в противоречие с правото на ЕС.

Що се касае до обсъдените в мотивите на решението данни за сигурността на ситуацията в С. във връзка с приложението на принципа „забрана за връщане“, то следва да се приеме за обоснован извода, че по отношение на оспорвания този принцип е неприложим. На първо място е видно, че са отпаднали основанията, изтъкнати от оспорвания като причини да напусне страната си по произход - нападение на селото, в което живял от ИДИЛ, отношението и посегателствата от страна на ИДИЛ към кюрдите - л. видно от Протокол за проведено интервю на л. 108 от делото от дата 07.04.2014г. Съгласно чл.14, пар.1 от Директива 2011/95 /ЕС, а именно: „държавите членки отнемат статута на бежанец, предоставен от държавен, административен, съдебен или квазисъдебен орган на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват подновяването му, когато съответното лице престане да бъде бежанец в съответствие с член 11.“ Изводите в оспореното решение на стр. последна от него, че „не се установява животът или свободата на чужденеца да са застрашени по някой от признаците, посочени в чл.4, ал.3, респективно в чл. 33, ал.2 от Конвенцията“, а от своя страна, принципът за забрана за връщане, както е цитиран на стр. 2 от същото решение и произтича от чл.33, ал.1 от Женевската конвенция за убежището и бежанците и от чл.4, ал.3 ЗУБ, предвижда, че никоя договаряща държава няма по какъвто и да е начин да експулсира или връща бежанец до границата на територията, където са били застрашени животът или свободата му по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи. Тези причини съставляват и основание по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Така съгласно чл.8,

ал.1 ЗУБ: „Статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.“. Очевидна е идентичността на основанията за преследване, преценявани при предоставянето на международна закрила и основанията, които обуславят прилагането на принципа „забрана за връщане“.

Следователно, тъй като причините, поради които е предоставена закрилата са отпаднали, е налице двойно основание за отнемане на предоставения статут на бежанец на оспорващия - същият е престанал да отговаря на условията за лице, на което следва да бъде предоставена международна закрила, съответно посоченото обстоятелство съставлява основание по чл.78, ал.1 ЗУБ за преразглеждане на предоставената закрила.

Следва да се посочи, че данни, свързани с актуалната ситуация в С., наведени с жалбата - за несигурността на обстановката в страната, спорадични конфликти, след падането на режима на Б. А., са относими към предоставянето на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ, съответно отнемането му, не съставляват лично основание за преследване по отношение на оспорващия и относими към чл.8 ЗУБ. Отнемането на хуманитарен статут не предмет на правния спор по делото, но във връзка със задължението на съда по чл.46, пар.3 от директива 2013/32 и въз основа на всичко обсъдено до тук сочи на извод, че по отношение на оспорващия е налице основание за изключването му като лице, на което е допустимо да се предостави субсидиарна закрила по чл.17, пар.1 буква г) от Директива 2011/95 г) представлява заплахата за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира., което съставлява и основание по чл.19, пар. 2 от Директивата за отнемане на такава закрила.

Следователно, не е налице основание, по силата на което оспорващия да продължи да се ползва от предоставената му международна закрила и правилно с оспореното решение е отнета. Същото е законосъобразно на всички основания по чл.146 АПК, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

На основание всичко изложено и чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 1 2-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. И. А., с ЕГН [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. Д., срещу Решение № 12 482 от 02.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република Б., с което на

чужденеца е отнет статута на бежанец.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от връчването му.

Съдия: